

ท่านจิตโต

เรื่อง นึกถึงพระพุทธเจ้า เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๓

ขอท่านทั้งหลาย ก็สวัสดิ ปิอะโร โหมไม่โหมก็ไม่ทราบ เลยโหมมาหลายเวลาแล้ว แต่ให้ปีนี้เป็นปีของ
อภิญาสมาบัติ คิมมัย ก็สวัสดิปิอัญญาแล้วกันนะ ที่ท่านทั้งหลายที่พากันทาปฏิบัติ วันนี้ก็ขอให้ตั้งใจคิดว่า เรา
เริ่มหันเข้ามาสู่ ความเป็นผู้มีจิตใจสงบ แล้วก็ต้องขยันทำความสงบของจิตมากเป็นกรณีพิเศษ มากกว่าที่เคยได้เคย
ฝึกกันมาก่อนหน้านี้ อาจจะถามว่าทำไม นี่บังคับหรือเปล่า? ไม่ได้บังคับแต่พูดให้ฟัง ทำก็ได้ ถ้าทำก็ดี แต่เวลา
ตรงนี้เรื่องนึกถึงสมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าใครอยู่ที่พระก็จงอยู่ให้แน่นๆ นานๆ ทำใจให้
มันสดชื่นเบิกบานไว้ นึกถึงสมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาซึ่งเป็นสมเด็จพระบรมครู ทรงเป็นผู้ให้ เธอเคยเห็นฝ่า
พระบาทของพระองค์มั๊ย เธอเคยคิดมั๊ยว่า สองพระบาทที่พระองค์ย่างเท้าไปแต่ละก้าวๆ เพื่อไปโปรดบุคคลที่ควร
สงเคราะห์ ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะไปอยู่ที่ไหน ไกลแสนไกลอย่างไร พระบาททั้งสองของพระองค์ก็ย่างเท้าก้าวเท้าลงไป
ไม่ว่าจะมีขากหนาม ไม่ว่าจะมียะไรคอยทิ่มแทงพระบาทของพระองค์ แต่พระองค์ก็ย่างเท้าก้าวไปด้วยความ
เมตตา หวังว่าจะไปให้ช่วยคนนั้นพ้นจากความทุกข์ พระบาทของพระองค์ทั้งสองเนี่ย รองรับภาระ เขาเรียกว่า
ภาระความทุกข์ของชาวบ้านมากมายนับไม่ถ้วน แต่ละก้าวย่างของพระองค์ตั้งแต่ออกมาจากเมือง ครั้งที่พระองค์
ยังไม่ได้บรรลุปริชิตสัมมาสัมโพธิญาณ ก็ย่างก้าวเท้ามาเพื่อจะได้อะไร เข้าถึงความพ้นทุกข์ เพื่อจะได้ออกไปช่วย
เพื่อนทั้งหลายที่เป็นที่รัก และเป็นห่วงสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ได้เข้าถึงความพ้นทุกข์ คือ ไม่ต้องกลับมาเกิดแก่ เจ็บ
ตาย อีก เธอลองไปใกล้ที่พระบาทขององค์สมเด็จพระโลกนาถ บางคนก็เคยได้กราบที่พระบาทของพระองค์ เธอ
ลองระลึกนึกดูว่า พระบาททั้งสอง ที่เรียกภาษาต่างๆว่าเท้า ที่เคยเหยียบย่ำย่างเดินไป แล้วก็สงเคราะห์หมู่คน
ทั้งหลายเป็นอรหันต์มากมาย เป็นพระอริยะ ก็ยะยะ เป็นบุคคลที่ไม่ต้องตกนรก ก็นับไม่ถ้วน ถ้าเราปรารถนา
ที่จะเดินรอยตามเบื้องพระยุคลบาทขององค์สมเด็จพระบรมโลกนาถ ที่พระองค์ทรงพ้นแล้ว ถ้าเราเดินห่างๆ ไม่เข้า
เราก็พลัดหลง เพราะเรามัวหลงไหลในเรื่องอื่นจนประมาทเกินไป ไม่มุ่งมั่นที่จะเจริญรอยตามเบื้องพระยุคลบาท
ของพระองค์ตามที่ใจเธอตั้งความปรารถนา ไม่ว่าเธอจะปรารถนาเพื่อความพ้นทุกข์ คือเข้าสู่พระนิพพาน หรือ
ปรารถนาซึ่งพระโพธิญาณ ท่านทั้งหลายก็ต้องเจริญรอยตาม พระบาทของพระองค์อยู่ดี เธอลองมองลงไปทีพระ
บาทอันสดใสที่ใจของเธอระลึก นึกกราบองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ว่าเนี่ย พระองค์ทรงเคยใช้อันเป็นภาระ
อันหนัก เท้าทั้งสองที่รองรับเสด็จ เพื่อจะได้ออกไปโปรดคนทั้งหลาย ไม่ว่าจะยามที่พระองค์ทรงมีทุกข์เวทนา คือ
ร่างกายทรุดโทรมแต่เพียงไร ทรงไม่เคยรู้สึกข้อย้อ และหวั่นไหว ไม่ว่าจะย่างก้าวเท้าไป ณ สถานที่ใดจะเกิด
อันตราย มีภัย ถึงขั้นเขาจะเอาชีวิตพระองค์ก็ตาม พระองค์ก็ไม่เคยหยุดเท้าของพระองค์อยู่กับที่ หรือว่าถอยหลัง
ยังก้าวพระบาท เพื่อไปสู่บุคคลทั้งหลายที่ทรงเห็นแล้วว่า คนเหล่านั้นสามารถจะเข้าถึงความพ้นทุกข์ได้ พระองค์
ก็เสด็จไป ถ้าเราดูอย่างภาพปัจจุบัน อุปมาเทียบเอาอย่างใกล้เคียงก็อย่างพระเจ้าอยู่หัว ไปทุกหัวระแหง ทุกสถานที่
ที่เราที่ไม่เคยเหยียบไปเลย แต่พระองค์ก็ไป ไปเพื่อให้ประชาชนของพระองค์ นั้น พ้นจากความทุกข์ เท้าที่
พระองค์จะทรงให้ได้ แต่นี่ก็เป็นแต่เพียงการให้เพื่อประพาสความทุกข์ที่มีขั้น 5 แต่องค์สมเด็จพระศาสดา
สัมมาสัมพุทธเจ้าให้พ้นทุกข์จากการไม่กลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก เวลาที่เธอกราบพระบาทของพระพุทธองค์
เธองระลึกนึกอย่างนี้ ให้เกิดความซาบซึ้ง ในจิตใจของเราว่า เท้าทั้งสองของพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้เป็นพ่อ เคย
ต้องรับภาระอันมากมายหนักหนาสาหัสสาครรจ์ ที่จะต้องแบกภาระของพระองค์ เดินไปผจญกับอุปสรรคต่างๆ
นานา เพื่อไปแสวงหา หรือเข้าถึง หรือไปพบกับบุคคลที่พระองค์ที่พระองค์ทรงเห็นว่า เขาเหล่านั้นจะพ้นทุกข์ได้
โดยที่คนเหล่านั้นไม่เคยมาขอรับพระองค์เลย ทรงไปเยือน ทรงเสด็จไปหา ทรงเสด็จไปดักคอย แล้วก็ทรงเสด็จที่
จะแสดงพระธรรมเทศนา แม้บางท่านจะไม่ได้ขอรับให้พระองค์ทรงแสดงพระธรรมเทศนาก็ตาม แต่ทรงเห็น

อุปนิสัยของสัตว์ ด้วยสัพพัญญูสัญญาว่า คนเหล่านี้หรือบุคคลนั้นจะสามารถบรรลุเข้าถึงความสิ้นทุกข์ได้ เอลองพิจารณาเห็นว่าพระทัยอันมีพระเมตตา ให้อย่างเดียวไม่เคยได้หวังอะไรจากเรา น้ำสีกินหนึ่ง พระองค์ก็ไม่ต้องการเพื่อระคายแห่งความเวทนา คำชมแม้แต่คำเดียวก็ไม่เคยปรารถนาต้องการจากเรา แต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าอุบัติขึ้นมา เพื่อเรียกขานหมู่สรรพสัตว์ทั้งหลายเหมือนกับสัตว์นรกที่ตกนรกและกึ่งมือขึ้นมาร้องโหยหวนขอให้ช่วยที แต่องค์สมเด็จพระชินสีห์ทรงไม่ได้เห็นพวกเราอย่างสัตว์นรก ที่ร้องโหยหวนทรมาน แต่ทรงเห็นยิ่งกว่านั้น คือ สงสารเราผู้ยังต้องเวียนว่ายตายเกิด ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไร เธอยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่รำไปก็ขึ้นชื่อว่า เธอต้องประสบพบสิ่งที่เรียกว่า ทุกข์

เธอเห็นพระพุทธเจ้าชั้ขึ้นมา เธอรู้สึกใจของเธอสัมผัส สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา เข้ามาหาตัวของเรามากขึ้นหรือเปล่า เธอเอาใจของเธอรับความรู้สึกว่านี่ไง พระพุทธเจ้า คำว่าพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ ทรงมีสิ่งที่คุณอื่นไม่มี คือ สัพพัญญูสัญญา ทรงมีสิ่งที่คุณคนอื่นไม่มี คือ พระเมตตาอันไม่มีประมาณ ทรงมีสิ่งที่คุณอื่นไม่มีอีกตั้งมากมาย แต่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงไม่เคยถือทิฐิมานะในพระองค์เองเลย ไม่เคยประกาศตน เพื่อจะยกตนข่มใคร ไม่เคยประกาศตนเพื่อเรียกร้องแสวงหาลาภสักการะที่ไหน ไม่เคยประกาศตน ให้ใครมากราบไหว้บูชา แต่ไม่ว่าพระองค์จะดำเนินไป ณ สถานที่ใดมีทั้งคนเกลียด มีทั้งคนชอบ มีทั้งคนชัง มีทั้งคนปรารถนาให้ พระองค์เสด็จไปหา และก็มีทั้งคนที่ไม่ต้องการให้พระองค์เหยียบย่างเข้ามาที่นี่ เมื่อครั้งยังพระชนม์ชีพอยู่ แล้วเธอที่นั่งกันที่นี่ เวลาที่เราเอาใจ เขาเรียกว่า **ฤทธิ์ทางใจ** นึกและเคลื่อนไป ด้วยกำลังของมโนยิตฺธิ ที่บางคนฝึกกันได้คล่อง ไม่มีที่พึ่งอันใดเลย ไม่มีใครรักเราจริงเท่าพระพุทธเจ้ารักเรา เธอจะเอาความรักจากใครที่ให้เราถึงเพียงนี้

เอลองมองดูว่า มีใครรักเธอขนาดนี้บ้างที่ทรมานในการเวียนว่ายตายเกิดนับอย่างยาวนานหลายสงไขยกัป เพื่อเพียงจุดเดียว ร้อยกขนสัตว์ หรือสรรพสัตว์ทั้งหลายอันมีเราเป็นต้น เพื่อให้พ้นจากความทุกข์ กับการที่ทรงต้องเวียนว่ายตายเกิดในการสร้างสะสมความดี ที่เรียกว่า บารมี กว่าจะถึงขั้นบรรลุอุกฤษฏ์สัมมาสัมโพธิญาณ ถ้าจะอุปมาเหมือนที่องค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดา เคยตรัสให้ฟังว่า **“ครั้งเราตลาคต บำเพ็ญขันอุปบารมี คือ ขันกลาง เราพลพระพุทธเจ้า ทรงตรัสถามเราว่า ท้อแท้ไหม ถ้าข้างหน้าของเธออุปมาตั้งภูเขาไฟ (ไม่ใช่ภูเขาที่มันระเบิดแบบโลกเรานะ) มันแดงจางเหมือนอย่างภูเขาที่แดงทั้งลูกสองข้างทางยาวสุดจักรวาล น้ำที่ไหลผ่านระหว่างภูเขาดังน้ำกรด ทรงตรัสถามเราตลาคตว่า เธอจะอดทนวายจากนี้ไปจนสุดขอบจักรวาล โดยไม่หวั่นไหวได้ไหม”** แล้วก็ทรงตรัสกับสมเด็จพระบรมครูองค์นั้นว่า **“ท่านทำได้”** ท่านอดทนเพื่อสรรพสัตว์ได้ ท่านอดทนเพื่อบรรลุเป็นพระพุทธเจ้า แล้วก็มาสงเคราะห์บุคคลเหล่านั้น ให้พ้นจากความทุกข์ได้ นับเนื่องจากนานแสนนานดังที่กล่าว จนวันนี้ องค์สมเด็จพระชินสีห์ทรงเสด็จปรินิพพานไปนานแล้ว ใจของเราก็ยังได้พบพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ยังครบ เหมือนราวกับว่า เราได้อยู่ใกล้กับองค์สมเด็จพระศาสดาได้ใกล้ชิดสนิทมาก ยิ่งกว่าเกาะชายสังฆาฏีเสียอีก เพราะพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ยังมีครบ ยังให้เราได้รับรู้ได้ศึกษา แล้วก็ยังมีพระผู้มีน้ำพระทัยเมตตาสืบๆกันมา คือ พระอรหันต์ จนสืบเนื่องถึงปัจจุบัน คือ พระเดชพระคุณหลวงปู่ องค์หนึ่งแหละ และอีกหลายองค์ ท่านก็ถ่ายทอดสิ่งที่ท่านประพฤติกปฏิบัติ เจริญรอยตามเบื้องพระยุคลบาทของพระพุทธเจ้า เท่าที่ท่านได้ทำได้ ละได้ ปล่อยวางได้ ตามสติ ตามปัญญาสิ่งที่ท่านรู้มา องค์ไหนรู้มากท่านก็แนะนำไปตามที่ท่านรู้มาก องค์ไหนรู้น้อยท่านก็แนะนำเท่าที่ท่านรู้ แต่ทุกองค์ที่ท่านเป็น ท่านก็รู้เท่าเทียมกันเรื่องเดียว คือ เรื่องขั้น 5 ว่าไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา

เอลองน้อมจิตของเธอลึกลงถึง พระอรหันต์ทั้งหลาย ด้วยความเมตตาของพระท่านทั้งหลาย ที่ยังสืบเอาคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แล้วปฏิบัติได้ เข้าถึงผลของความสิ้นทุกข์ดับเชื้อ ในแต่ละองค์ มากมายนับไม่ถ้วน

จนในปัจจุบันก็ยังมี ที่ยังไม่ตายก็ยังมีอยู่หลายองค์ ก็ยังได้คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เอามาประกาศถ่ายทอด ให้เกิดความเชื่อมั่นว่า สิ่งทีพระองค์ทรงสอนเป็นจริง คือ อริยสัจ ถ้าเธอทั้งหลายชอบในด้านอกุญญาสมาบัติ ก็สามารถเข้าไปจดจำว่าสงสัย ในสิ่งที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงแนะนำไว้ แต่วันนี้เป็นวันเริ่มต้นของปีใหม่ ก็อยากให้เราทั้งหลายระลึกนึกถึงบรมครู และก็มีใจจดจ่ออยู่กับพระพุทธเจ้าให้มาก ระลึกถึงคนที่ไดมานั่งทำความดี ได้กราบพระ ไม่ว่าพระพุทธรูปที่บ้าน ที่ไหนๆเธอก็กราบ แต่เธอจะกราบเหมือนอย่างทีกราบพระบาทขององค์สมเด็จพระบรมโลกนาถ เหมือนอย่างทีพูดวันนี้หรือเปล่า เธอก็เอาจดจำเอาไว้ จดจำไว้ใช้ จดไประลึกนึกถึงยามเธอกราบไปที่พระบาทของพระพุทธองค์ เหมือนเธอรระลึกว่า เท้าของเธอนี้เดินไปทำอะไรมาบ้าง ถ้าเราเป็นพ่อคน แม่คน เราได้ใช้สิ่งนี้เดินแสวงหาอะไรมาบ้าง มันยากลำบากไหม ถ้ามันไม่มีเท้าจะทำยังไง มันทำมาหากินได้ไหม มันไม่ได้ มันจะเอาสตางค์มาจากไหน มันจะเอาอะไรมากรอกปากเรา กรอกปากเขา ลูกของเรา พี่เรา เมียเรา หรือคนอื่นที่เรารู้ต้องสงเคราะห์ ไม่เพราะไอ้เท้าสองข้าง ที่มันมีคุณค่าอย่างอนอกอนันต์ อย่างนี้รู้ที่มันพาเราไปได้ พอรู้เรื่องใหม่

เราข้อม เรียกว่าข้อมจิตใจของเรา นึกถึงฝ่าพระบาท ทีคนบางคนเขาก็กราบกันทีพระบาท กราบรอยพระบาท กราบในสิ่งที่พระองค์ทรงได้ประทับยับยั้ง หรือทอดพระเนตร ทอดเดิน เสด็จไป ณ สถานที่ใดๆ ข้อมมีความหมายกับบุคคลเหล่านั้นที่อยู่ทีนั้น เพื่อหวังประสงค์แห่งความพ้นทุกข์โดยแท้ และถ้าจิตใจของเธอเดี๋ยวนี้สะอาดผ่องใส เธอก็จะเห็นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาชัดเจนแจ่มใส ก็เพราะใจเรถึงพระองค์ ใจของเราเข้าถึงความดีของพระองค์ ใจเรระลึกนึกถึงความพระเมตตาทีทรงมีกับเรา มันก็เลยทำให้ใจของเราเข้าไปใกล้สัมผัสได้ในตัวพระหฤทัยของพระองค์ ถ้ามีความเป็นทิพย์ก็จะได้เห็นพระรูปพระโฉม หรือพระวรกายในจิตของเราได้ ถ้าปฏิบัติเราทำได้เลย มันพอ ใจเรถึงพระได้ พอแล้ว มันไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่านี้หรอก เธอจะจำไว้เถอะ คนทั้งหลายเมื่อสมัยทีพระพุทธเจ้ายังทรงชีพอยู่ เขาดีนรนทีจะไปหาพระพุทธเจ้าก็มิใช่ไม้น้อย เพื่ออะไร เพื่อเขาจะได้มีโอกาสฟังพระธรรมเทศนา ดับทุกข์ หรือดับในสิ่งที่เขาไม่เข้าใจในจิตอยู่ หรือต้องการความพ้นทุกข์นั้นแหละ แต่เราสามารถเข้าถึงพระพุทธเจ้าเพียงแค่อึดนี้มือเดียว ชั่วขณะจิตเดียว และลมหายใจเข้ายังไม่ทันจะอืดตาย พระองค์ก็สามารถกระทบหรือสัมผัสองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาได้อย่างใกล้ชิด รับรู้ถึงพระเมตตาบารมีทีพระองค์ทรงมีกระแสแห่งความรัก ความเอ็นดูกับเราดุจดังลูก และเมื่อเราปรารถนาสิ่งใดๆ อันไม่เกินวิสัยทีพระองค์จะประทานให้ได้ พระองค์ก็จะประทานให้ทันที ในขณะที่นั้น แม้บางวาระเธอจะไม่ได้ขอทีตามเธอว่าชีวิตของเธออยู่กับคนที่รักเธอมากมีความสุขไหม ฉันทเชื่อว่าไม่มีใครกล้าปฏิเสธหรอก ดีกว่าไปรักกับคนที่เขาไม่รักเราจริง เขาไม่รักเราจริงเราไปรักให้เหนื่อยทำไม ไปผูกไว้กับสิ่งที่มันเป็นของไม่เที่ยง เพื่ออะไร พระพุทธเจ้าเป็นของเที่ยง เพราะทรงให้ความรักกับเราอย่างเที่ยงแท้ แน่นอน และทีทรงรักเราเท่าๆกับรักชีวิตของพระองค์นั้นแหละ ถ้าจะข้อน ถ้าจะข้อนเมื่อสมัยบาเพ็ญบารมีเพื่อพระโพธิญาณ ก็ต้องกล่าวว่ พระพุทธองค์ทรงรักสรรพสัตว์ทั้งหลาย ยิ่งกว่ารักตัวของพระองค์เสียอีก นั้นไม่ใช่ลูกแท้ๆ แม้แต่สัตว์เดรัจฉานพระองค์ยังรักยิ่งกว่าชีวิตของพระองค์เสียอีก เคยปรากฏมี เมื่อครั้งองค์สมเด็จพระชินสีห์ ทรงเสวยพระชาติเกิดเป็นคานส ครั้งกระนั้นพระองค์ยัง บาเพ็ญบารมีขึ้นกลางๆยังไม่ไซ้ขึ้นปรมัต มองไปเบื้องล่าง คือหน้าผา เห็นแม่เสือ มันออกลูกมาใหม่ๆ มันโหยหิว มันจะกินลูกของมัน พระพุทธองค์ทรงเห็นและเวทนาในใจว่าสัตว์ทั้งหลายล้วนมีทุกข์ จึงทรงทิ้งร่างของพระองค์ลงไปให้แม่เสือได้กิน เพื่อบรรเทาทุกขเวทนา และตั้งปฏิทานความปรารถนาแห่งพระโพธิญาณ เพื่อทีจะได้ยกเรือนสัตว์เหล่านี้ทีจะต้องเวียนว่ายตายเกิดแห่งความทุกข์ ทุกข์เพราะการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เกิดมาใหม่ๆก็ทีต้องถูกแม่กิน ไอ้เจ้าแม่ก็หิว เพราะความทุกข์ ทีจะกินลูกของตัวเอง เธอดูเอาน้ำพระทัยของพระองค์ เมื่อยังไม่ได้บรรลุเป็นพระพุทธเจ้าเลย ยังทรงรักคนอื่นยิ่งกว่าชีวิตของพระองค์เสียอีก แม้กระทั่งสละกระทั่งลูก ให้

เป็นทาน สละกระทั่งเมียอันเป็นที่รักให้เป็นทาน ยังทรงกล้าสละทิ้งได้เลยเพื่อหวังพระโพธิญาณ เพื่อจะเอาดวงนี้ มาช่วยพวกเราตาต่านี้แหละ แล้วใครจะกล้าให้อย่างพระองค์บ้าง ใครจะกล้าสิ่งซึ่งสละที่พระองค์ทรงมี ลูก เมีย แล้วก็ให้เป็นทานกับคนอื่นไป แล้วก็มารักพวกเรานี้มากกว่านักรัก รักเมียอีก แม้กระทั่งความสุขพระองค์ ที่ต้อง มาพลัดพรากจากลูกจากเมีย

เธอได้ใกล้ชิดกับท่านผู้ซึ่งมีความรักอันมากมายที่ให้กับเธออย่างนี้ เธอน่าจะภูมิใจ น่าจะปิติ ชุ่มชื่นใจว่า ชีวิตของเราเนี่ย ยังมีคนที่รักเรามากถึงขนาดนี้เชียวหรือ ในชีวิตที่เรายังเป็นมนุษย์ชาติเนี่ย เราไม่เคยสัมผัสรักของใคร ที่มีให้กับเรามากมายถึงเพียงนี้ มีแต่ความรักจอมปลอม คือ รักตัวเองมากกว่า เพียงหวังความสุขของตน และก็ทำ สิ่งต่าง ๆ นานา เพื่อประโยชน์แห่งตน โดยไม่สนใจว่าคนอื่นจะเป็นอย่างไร ต่างคนต่างก็คิดถึงความสุขเพื่อตนเองไม่ เคยสนใจคนอื่น ถ้าถามว่าการรักตัวเองอย่างนี้ มันน่ารังเกียจหรือ ไม่ ก็ไม่ใช่ที่น่ารังเกียจ แต่นี่มันเป็นธรรมชาติของ มนุษย์ทั้งหลาย หรือทุกดวงจิตต้องรักตัวเอง รักสุขเกลียดทุกข์ นี่ก็เรื่องปกติ แต่จะมีใครสักคนใหม่ที่รักคนอื่นยิ่ง กว่าตัวเอง นั่นแหละคือ พระพุทธเจ้า แม้แต่พระอรหันต์ก็ต้องรักตัวเองเหมือนกัน พอเข้าใจไหมจ๊ะ ให้เธอมี ความรู้สึกที่ว่า ปีใหม่เรามีคนรักที่รักเรามาก รักมากที่สุด ไม่มีใครรักมากยิ่งขึ้นกว่าพระพุทธเจ้าอีกแล้ว ตั้งแต่ต้นยัน ปลายของเธอ เธออยู่ใกล้ชิดกับคนที่เธอรัก คือ พระพุทธเจ้า เธอก็จะมีความสุขตลอดเวลา เธอจะได้เห็น พระพุทธเจ้าอยู่ใกล้เธอเสมอ เธอได้พูด ได้คุย ได้ระบายในสิ่งที่เอ็ดข้องในจิตของเธอออกไป ได้รับรู้ในสิ่งที่ พระองค์ทรงสอน ทรงเตือน ทรงชี้แนะ เพื่อระคายความทุกข์ในจิตของเธอออกไป ทรงวางแนวทางให้เราได้ ประพฤติปฏิบัติตนตามรอยเบื้องพระยุคลบาท คือ ตามพ่อ เหมือนเราได้เกาะชายสังฆาฏิของพระองค์เสมอ ได้อยู่ ใกล้ชิดตลอดเวลา เห็นพระพุทธเจ้าทุกขณะจิต ก็เราได้อยู่กับท่านผู้มีความดี คือ รักเรามาก และเป็นความรักที่ เยี่ยมแท้แน่นอนไม่สลายจากเราไปอีก พระองค์จะไม่มีความทุกข์ พระองค์จะไม่มีความทุกข์ แม้ขณะจิตเดียว จะรังเกียจเรา โกรธเรา ไม่มีแม้ว่าจากแม่แต่คำเดียวที่จะทำให้เรานั้นสะเทือนใจ ถ้าอย่างนี้เธอไม่รัก ก็ไม่รู้ว่าจะจะ ไปรักใคร ถ้าเธอต้องการความรักแท้ ความรักอันแน่วแน่ที่เยี่ยมแท้แน่นอน ความรักที่ทำให้เธอเป็นสุขทุกขณะ ทุก เวลา ก็เห็นจะมีแต่องค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นแหละ ที่ทรงมีให้

เพราะฉันเคยทูลถามพระพุทธเจ้ามาบ้าง ว่าพระองค์ไม่หนักหรือที่ต้องแบกภาระคนทั้งโลก ที่ต้องรักสรรพ สัตว์มากมาย พระองค์ไม่ทุกข์หรือ แค่นครครมดาเขารักกันแต่คู่เดียว คนตัวต่อตัว พ่อกับลูก แม่กับลูก พี่กับเมีย มันยังทุกข์สาหัสสาครรจ์ขนาดนั้น แต่ทำไมพระองค์จึงไม่มีความทุกข์ น่าอัศจรรย์ใจว่าพระองค์ทำได้อย่างไร พระองค์จึงไม่มีความทุกข์อะไรเลย ทรงตรัสว่า เพราะเรามีความรักไม่ลำเอียง มีความเมตตาต่อสรรพสัตว์เสมอ เช่นเดียวกับตัวเรา คือรักตัวเรา เรารักอย่างนี้ เราไม่มีความทุกข์ เพราะเราไม่เข้าไปก้าวท่าในความเป็นธรรมดา คือ กรรม อันเกิดจากจิตของคนนั้น แต่เราจะเป็นผู้ให้ เมื่อยามที่จิตดวงนั้นปรารถนาในตัวเรา หรือเราจะเป็นผู้ให้ เมื่อกุศลผลบุญที่เขาตั้งเจตนาไว้พึงบังเกิดมี เราก็สงเคราะห์ แล้วก็สงเคราะห์อย่างนี้ตั้งแต่สมัยที่พระองค์ทรงพระ ชนม์ชีพอยู่ เดียวนี้ทรงปรินิพพานไปแล้ว แม้แต่องค์สมเด็จพระประทีปแก้วองค์แรก คือ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เดียวนี้ พระองค์ก็ยังมีความเมตตาสงเคราะห์อยู่ตลอดเวลา เธอสัมผัสได้ พอเข้าใจนะ เพราะปีใหม่นี้อยากให้พวกเธอ หรือ ท่านทั้งหลายมีความสุข ก็จงมีความสุขเพราะมีคนรักเรามาก จงระลึกนึกถึงท่านผู้รักเราอย่างนี้เถอะ ใจเราจะไม่ ไหว่ว่าหาสิ่งอื่นใดมาเป็นสรณะ คือที่พึ่งอีก แต่เราจะเหมือนกับว่า เราไม่ได้อยู่กับคนเดียวดาย เรายังมี พระพุทธเจ้าที่รักเรา ที่ยังเห็นเรามีคุณค่า ที่ยังไม่ทอดทิ้งเราเลย แม้ชั่วขณะจิตเดียว ยังทรงดำเนินรอยตามเราอยู่ เสมอ เราจะนึกถึงพระองค์เหนือศีรษะของเรา นึกถึงเมื่อไหร่เราก็ยังเห็นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาอยู่ เหนือศีรษะของเราตลอดเวลา ไม่เคยห่างจากเราไปเลย

ถ้าเธอมีจิตรักพระองค์ เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงรักเธอแล้วละก็ ชีวิตนี้ทั้งชีวิตจึงเธอก็จะอยู่อย่างคนมีความสุข แล้วเธอก็จะไม่เอาใจไปผูกกับใคร ที่เป็นความรักที่ไม่เที่ยง ที่เรารู้เราเห็นว่ามันไม่เที่ยงจริงๆ มันไม่ใช่ความสุขจริง มันเป็นสิ่งที่ทุกคนก็ต้องรักตัวเองทั้งนั้น เราก็เหลือแต่เพียงลมหายใจเข้าออก ประคองร่างกายเพื่อประกอบกิจอันเป็นหน้าที่ รอเวลาวาระที่สังขารมันจะหมด หรือมันจะไม่มีประโยชน์แล้วเราก็จะไปอยู่กับพ่อของเรา อยู่กับท่านที่รักเราจริงๆ แต่เวลานี้แม้พระองค์จะไม่ได้มีกายเนื้อให้เราได้เห็น แต่เราก็สัมผัสได้ด้วยใจของเราตลอดเวลา รู้อยู่เสมอในจิตว่าองค์สมเด็จพระธรรมสามิตดูแลเราอยู่ เห็นเราอยู่ ยังคอยรักษาเราอยู่เสมอ ถ้าใจเรายังนึกน้อมถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความเคารพ ด้วยใจที่มีความรักแท้ เขาเรียกว่า รักพระองค์จริงๆ เอาพระองค์มาเป็นสิ่งที่พึ่งจริงๆ ปีนี้ หรือปีไหนๆแม้แต่ เวลาชั่วขณะจิตหนึ่งของเอ็งก็ตามแทบจะหาความทุกข์ยากไม่ว่าเธอจะผจญกับวิบากอะไรก็ตามที่เข้ามารุมเราเธอมากมายเพียงใด ไม่ว่าจะกรรมมันจะรุนแรงถึงขั้นขนาดไหน ถ้าเธอยังเหนียวแน่น เขาเรียกว่า รักจริง เกาะจริงๆ ไม่ทิ้งพระองค์จริงๆ เธอก็จะมีความสุข แม้ว่าสภาวะห้อมล้อมของเธอจะมีแต่สิ่งที่ทำให้เธอเป็นทุกข์ เธอก็ยังมีความรู้สึก ว่า เธอยังมีพ่อ คือ พระพุทธเจ้า เราไม่กลัว เธอยังมีคำที่พระองค์ทรงสอนให้เราปฏิบัติ เราเดินตามพระพุทธเจ้าใกล้ เราไม่ได้ทิ้งพระองค์ เราไม่ได้หลงทางไปไหน เธอยังเจริญรอยตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ให้ละความชั่วเสีย ตั้งใจทำความดี พยายามรักษาจิตของเราให้่องใส อยู่เสมอ ด้วยการมีศีล สมาธิ อย่างนี้เป็นต้น เธอเห็นชีวิตของเธอใหม่ใหม่ ว่า ดีมีชัย ถ้าเราจะมีสิ่งนี้ เป็นสิ่งผูกใจของเราไว้อย่างเดียว เป็นอารมณ์เดียว คือมีรักเดียว มีใจอยู่ใจเดียว ไม่เอาใจไปผูกเกี่ยวกับที่อื่นๆ นอกจากพระพุทธเจ้า อย่างเดียว และถ้าเธอเกี่ยวเหนียวรั้งพระองค์อย่างหนาแน่น เขาเรียกว่า หนักแน่น แน่วแน่ เธอก็จะประสบความสำเร็จเหมือนคนที่พระองค์ทรงประสบแล้ว ที่พระองค์ทรงสั่งทั้งหลายก็เจริญรอยตามพระพุทธเจ้า แล้วก็พบความพ้นทุกข์ เหมือนกันทั้งหมด เธอก็จะเป็นหนึ่งที่เราเรียกว่า **บุตรพระตถาคต**

เห็นพระพุทธเจ้าใหม่ แล้วก็จงจระลึกรู้เสมอว่าเรามีพ่อองค์เดียว คือ พระพุทธเจ้า เรามีคนที่เรารัก ที่ท่านรักเรา มีแค่พระพุทธเจ้าเท่านั้นแหละที่รักเราจริง นอกนั้นไม่มีใครรักเราจริง เราตัวเองทั้งนั้น จะไปตำหนิใครเขาไม่ได้ที่เขาไม่รักเรา เพราะนั้นทุกคนก็ต้องรักตัวเองเสมอ เขาก็ต้องตะเกียกตะกายไปหาความสุขเท่าที่เขาทำได้ เพื่อตนเองจะได้ไม่ต้องทุกข์ แต่สุดท้ายแต่สติปัญญาที่จะหาได้แก่ไหน แต่เขาจะไม่มองเราเป็นเรื่องสำคัญตลอดไปหรอก เพียงแค่เขามีความสุขว่ายังมีเรา เมื่อยามใดที่เรายังมีประโยชน์ เขาก็ยังชมเรา รักเรา สรรเสริญเรา ยามใดที่เราไร้ซึ่งประโยชน์ เขาก็จะรังเกียจเรา หนีเราไป นี่คือธรรมชาติ

แต่พระพุทธเจ้าเหนือธรรมชาติ พระองค์ไม่หนีเรา พระองค์ไม่จากเราไป พระองค์รักเราจริงๆ หวังให้เราพ้นทุกข์จริงๆ ทรงทำทุกสิ่งทุกอย่างก็เพื่อจะได้หลุด ได้บอก ได้ชี้หนทางแห่งความพ้นทุกข์อย่างแท้ แล้วเธอก็จะเห็นท่านผู้เจริญรอยตามพระพุทธเจ้า คือ พระอรหันต์ทั้งหลาย มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือที่สุด เราจะมีความรู้สึกว่า นอกจากพระพุทธเจ้าที่รักเรามากที่สุดแล้ว เธอยังมีพระอรหันต์ ที่ท่านเมตตาให้กับเรา เพราะท่านพ้นทุกข์แล้วท่านจึงสงสารเรา เมื่อเราขอความช่วยเหลือ ท่านก็เป็นสิ่งที่พึ่งให้เราได้ ทำให้เราสามารถเดินทางตรงทางถูกไปตามพระพุทธเจ้าได้ใกล้ จนไม่ห่างพระพุทธเจ้า ก็คือ **พระอรหันต์** นี้แหละ

คราวนี้ใจเราถึงพระรัตนตรัยใหม่ ถึงทั้งหมด เมื่อเธอยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์เดียว อย่างเดียว ชีวิตของเธอก็มีชีวิต ถ้าเธอทำได้อย่างหนักแน่น จริงจัง เธอพ้นทุกข์เร็ว เขาเรียกว่า จิตที่ตะต้องพุ่งช่านรำคาญใจในความทุกข์ทั้งปวง ที่เรายังไม่รู้ ก็จะรู้หมดสิ้น จนหมดความฟุ้งช่าน ที่เรียกว่า **จบกิจ** อย่างง่ายๆ เพราะอาศัยอำนาจแห่งพุทธานุสติกรรมฐาน นี้แหละ หลวงพ่อสอนไว้บ่อย แต่วันนี้มาแนะนำตามสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงประสงค์ให้เธอได้ประพฤติปฏิบัติในชีวิตแห่งปีใหม่ ได้เป็นคนใหม่ ได้มีในสิ่งที่เธอไม่เคยมี แล้วถึงมีเธอก็ยังไม่เชื่อมันหนักแน่น แต่วันนี้เธอน่าจะมีความรู้สึกเชื่อมั่น แล้วก็ไม่ต้องสงสัยว่าเรายังมีท่านผู้รักเรามากที่สุดอยู่กับเรา เรา

สามารถให้ความรัก โดยไม่ต้องเสียดาย แล้วก็ไม่ต้องสงสัยว่า ความรักของเรานั้นมันจะเป็นทุกข์ ยิ่งเรารักมาก ผูกพันกับพระองค์มาก เราก็มีโอกาสถึงความสุขมาก ที่กล่าวว่าป้อภิญญาสมาบัติ ก็เธอฝึกของเธอไปเกิด ฝึกนี้มาถึงพระรูปพระโณมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ่อยๆ ไม่ว่าจะพระรูปพระโณมนั้นจะเป็นสีอะไร นึกไว้ในใจ นึกไว้ในอก นึกไว้ในนทีระยะ นึกไว้ในภายนอก ภายใน นึกอย่างนี้เรื่อยๆไป แล้วก็ภาวนาตามอรรถาษัย ถ้าต้องการ อภิญญาสมาบัติ ก็ “สัมปะจิตจามิ” ก็ภาวนาไป หรือ “โสตตตะภิญญา” ก็ว่าไป หลวงพ่อสอนไว้ “นะมะ พระระ” ก็ได้ก็ว่าไปถ้าเราคล่อง “พุทโธ” ก็ได้ อิติปิโสทั้งบทก็ได้ แม้แต่อิติปิโสทยหลังก็ได้ อะระหังก็ได้ ขอให้เธอนึกถึงองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา ให้อยู่ในใจของเธอเสมอไม่ให้คลาด แล้วก็ระลึกนึกว่า เธอได้กราบพระบาทอย่างนี้ เรามีจิตใจผูกพันกับพระองค์ เพราะจุดนี้ ไม่ว่าจะล้มตาดหลับตา เราก็เห็นพระองค์ได้จาก การภาวนาอยู่เป็นนิตย์ เมื่อเธอต้องมีกิจแห่งอภิญญาสมาบัติ มันก็เกิดขึ้น สมาบัติไม่ใช่ของยาก

วันนี้ก็เอาเพียงแค่นี้ ก็นึกถึงองค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดา นึกถึงหลวงพ่อก็นึกถึงทุกๆพระองค์ที่ท่านเมตตาเกื้อกูลสงเคราะห์ กราบขอบพระคุณพระองค์ท่าน ขอพรปีใหม่ก็ขอเอาเองนะ